

تداوم روزهای سیاه جودو در اینچئون/ ضعف مدیریت و حاشیه‌سازان بیرونی!

جودو ایران در شرایطی روند ناکامی‌های خود را در هفدهمین دوره بازیهای آسیایی کامل کرد که به نظر می‌رسد علاوه بر ضعف و مشکلات مدیریتی که بر این فدراسیون حاکم است، برخی افرادی که منافع آنها از این فدراسیون قطع شده است به دنبال حاشیه‌سازی هستند و آرامش را از این رشته گرفته‌اند.

به گزارش پایگاه خبری پارسیان، تیم ملی جودو ایران با 5 جودوکار گام به آوردگاه بازیهای آسیایی گذاشت، آوردگاهی که خیلی از اهالی جودو و کارشناسان مدال گرفتن در آن را برای جودوکاران ایران کاری نشدنی می‌دانستند و جودوکاران ایران نیز ثابت کردند که پیش‌بینی‌ها چندان دور از واقعیت نیست.

اینکه چرا جودوی ایران نتوانست در بازیهای آسیایی به مدال دست پیدا کند دلایل مختلفی دارد که بررسی دقیق آن می‌تواند برای آینده این رشته مفید باشد. آینده‌ای که اگر سرمایه‌گذاری روی رده‌های سنی پایه اولویت اول برنامه ریزی آن نباشد بازهم تاریک خواهد بود و با تکرار شکست‌ها کام‌اهالی جودو تلخ خواهد شد.

اینکه جودوکاران ایران روی تاتامی اینچئون ضعیف ظاهر شدند و نتوانستند چیز زیادی از خود نمایش بدهند شکی نیست و شاید یکی از دلایل انتقاد و ناراحتی اهالی ورزش و مردم نیز همین نوع مبارزات باشد. مبارزاتی که در روزهای داغ برگزاری بازیهای آسیایی ورد زبان مردم شد. مشکلات فنی جودوکاران ما بیش از حد انتظار بود و اشتباهات آنها در نوع اتخاذ تاکتیک مناسب برای غلبه بر رقیب و نوع اجرای تکنیک به اندازه‌ای بود که به هیچ‌عنوان قابل دفاع نیست.

اینکه امیر قاسمی نژاد به جودوکار برزیلی اصل لبنان در مسابقات جهانی با کمترین فاصله نتیجه را واگذار می‌کند و نزدیک به 20 روز بعد روی تاتامی بازیهای آسیایی در پیکار با حریف ضربه فنی می‌شود نمی‌تواند هیچ‌گونه توجیه فنی داشته باشد. در واقع جودو ایران روی تاتامی اینچئون ایپون شد تا مشکلات این رشته بیش از گذشته نمایان شود.

از سوی دیگر باید توجه داشت که سطح فنی جودو ایران در شرایط فعلی همین چیزی بود که بهترین‌های ایران در جریان بازیهای آسیایی به نمایش گذاشتند. جودو ایران نه تنها با سطح اول جودو جهان که با سطح اول جودو آسیا نیز فاصله زیادی دارد، اینک کره، ژاپن،

مغولستان، قزاقستان و ازبکستان در سطح جهان دارای جایگاه بالایی هستند باعث شد تا رقابتهایی فراتر از آسیا را روی تاتامی اینچئون شاهد باشیم.

در واقع جودوکارانی که راهی این بازیها شدند بهترین های ایران بودند و چیزی زیادی از خود به نمایش نگذاشتند و با وجود داشتن شانس برای کسب دو مدال برنز دست خالی به تهران بازگشتند. فدراسیون جودو در 10 ماه اخیر برای همین تیم نصف و نیمه سنگ تمام گذاشت. برگزاری اردوهای منظم، حضور در اردوهای مشترک بین المملی و مسابقات سطح بالا به عنوان دیدارهای تدارکاتی که در چند مورد اتفاق افتاد شرایط خوبی را برای تیم ملی فراهم کرد تا جودوکاران با بهترین شرایط راهی اینچئون شوند که متأسفانه این ملی پوشان از موقعیت پیش روی خود بهره لازم را نبردند. ملی پوشان جودو بهترین فرصت کسب مدال و رسیدن را از دست دادند و در این بین کادر فنی را باید مقصر دانست که تیم خود را به شرایط مناسب برای رسیدن به موفقیت در این بازیهای پرافتخار نزدیک کند.

هر مربی یا کارشناسی که ادعا کند می تواند با تیمی بهتر و یا راهکاری جدید جودو را در بازیهای آسیایی به مدال می رساند بدون شک راه را به اشتباه رفته است! چرا که این نفرات بهترین های ایران بودند تقریباً جودوکاری نبود که شرایط فنی اعزام را داشته باشد و از تیم ملی برای حضور در بازیهای آسیایی جا مانده باشد.

در کنار مشکلات فنی که شاید با استخدام یک مربی بزرگ خارجی برای کار با تیم های جوانان و نوجوانان رفع شدنی باشد، نباید از معضلاتی که جودو در طی سالهای اخیر دست به گریبان آن بوده به سادگی گذشت.

برخلاف آنچه این روزها عنوان می شود مشکلات جودو شاید مدیریتی باشد، ولی این تنها مشکل نیست. در واقع مشکل جودو در راس نیست، بلکه مشکل جودو افرادی هستند که در تمام طول سالهای گذشته در زمان مدیریت هر فردی به دنبال سهم خواهی در جودو هستند و با از دست رفتن منافع خود دست به حاشیه سازی می زنند!

مشکل جودو افرادی هستند که با ارسال پیامک به اعضای تیم ملی در آستانه اعزام به بازیهای آسیایی آنها را به شکست روی تاتامی اینچئون تشویق می کنند و نام خود را ایرانی می گذارند!

اینکه کارشناس با سابقه جودو دوازده ساله را استفاده از تجربه امتحان پس داده های این رشته می دانند، اینکه مربی با تجربه ای که خود در زمان سکان داری هدایت تیم ملی کمترین ثمره را برای جودو ایران داشته مشکل را برنامه های منسوخ شده قهرمان آسیا می داند و مشکلات شخصی را دخیل در تحلیل فنی خود می کند، اینکه عضو کمیته فنی فدراسیون از دانستن و بیان نکردن مشکلات فنی تیم ملی سخن می گوید، اینکه افرادی که کمترین جایگاه را در این رشته دارند و با رابطه "دان" های کمربند خود را بالا برده اند برای

جودو معضل تراشی می کنند، از بزرگترین مشکلات جودوست. در واقع جودو ایران مشکل وفاق و همدلی دارد، کاری که در این جودو شدنی نیست و همه به دنبال منافع خود هستند. مگر محمد علی رستگار از جنس جودو نیست؟ مگر آرش میراسماعیلی پرافتخارترین جودوکار ایران نیست؟ آیا مدالهای مسعود حاجی آخوندزاده به این زودی فراموش شد که برای تخریب و رسیدن به منافع خود به هر وسیله ای روی آوریم؟

به هیچ عنوان قصد دفاع از عملکرد فدراسیون را نداریم و بلکه معتقدیم مدیریت فدراسیون در مسیر عملکردی خود ایرادات زیادی هم داشته است و شاید اگر همین ایرادات نبود الان وضع جودو بهتر از این بود. ایراداتی که با بازنگری روی برنامه ها باید به حداقل برسد.

اما چرا آقایانی که دو سال گذشته را برای جودو ایران به روزهای پر حاشیه تبدیل کردند و باعث شدند تا فدراسیون به جای تمرکز روی امور جاری خود، به دنبال رسیدگی به مشکلات داخلی و برون مرزی باشد لحظه ای فکر نمی کنند که هر آنچه که دارند از جودو ایران است و به جای ضربه زدن به آن، به فکر تعامل برای تعالی آن باشند؟

افرادی که فکر می کنند با رفتن رستگار و میراسماعیلی جودو ایران درست می شود سخت در اشتباه هستند چرا که وضع جودو بهتر که نمی شود هیچ روزهای بدتری را نیز در پیش خواهد داشت. این جودو با ادامه همین روند و حاشیه ها مطمئنا ره به جایی نخواهد برد و این موضوع ربطی به مدیران آن ندارد. به عبارت ساده تر هر شخصی که سکان هدایت جودو را برعهده بگیرد قبل از ساختن جودو باید به دنبال رفع حواشی باشد که از سوی خواهان ایجاد شده است!

به اعتقاد کارشناسان جودو ساختن یک جودو در اندازه های کسب مدال جهانی و آسیایی سالها زمان می برد و نمی توان در دو سال چنین جودوکاری ساخت اما همین نفراتی هم که در تیم های ملی حضور داشتند روی تاتامی ضعیف اینچئون ضعیف ظاهر شدند تا جودو در میان تمامی رشته های اعزامی نتایجی ضعیف را ثبت کند و این موضوع به هیچ عنوان قابل دفاع نیست و متولیان فدراسیون باید دلیل قانع کننده ای برای آن بیان کنند.